

A Bergman fivérek

MINDIG

csak te

CHLOE LIESE

A Bergman fivérek

MINDIG

csak te

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Chloe Liese: *Always Only You – The Bergman Brothers Book 2*
This edition first published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

FORDÍTOTTA
Tamás Paulina

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Penguin Random House LLC

ISBN 978-963-636-354-3

Minden jog fenntartva

© Chloe Liese 2020, 2023

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Tamás Paulina 2024

*A be nem illeszkedőknek.
Csodásan lettetek megalkotva. Idetartoztok.
Mindig.*

„Semmire sincs szükséged, csak türelemre;
vagy adj neki igézőbb nevet: hívd reménynek.”

JANE AUSTEN: *Értelem és érzelem*

ELSŐ FEJEZET

Frankie

Hey Violet: *Better By Myself*

Ren Bergman átkozottul boldog. Túlságosan is.

A három év alatt, amióta ismerem, összesen *kétszer* láttam *nem* mosolyogni. Egyszer, amikor eszméletlenül hevert a jégen, de gondolom, ez nem számít. A második az volt, amikor egy fanatikus szurkoló átvágta magát a tömegben, és azt ordította, hogy rátetováltatta Ren arcát az intim részeire, mert, és most idézem: „Egy lánynak lehetnek álmai!”

De ezektől a rá nem jellemző komor pillanatoktól eltekintve, Ren számomra nem más, mint maga az áradó napfény, attól a perctől kezdve, hogy először találkoztam vele. És mivel én magam meg olyan vagyok, mint egy viharfelhő, felismerem, hogy Rennek a „Télapó a csúcson” képessége a túláradó kedvességre jócskán megkönnyíti a munkámat.

Mint a Los Angeles Kings hokicsapat közösségimédia-koordinátorának, a munkám meghatározott elemeket tartalmaz. A hokijátékosok, mint talán hallottatok róla, nos... nem a legjobb magaviseletű fickók. Felduzzasztja az egójukat, hogy dollármilliókat keresnek egy sporttal, amit szeretnek,

miközben a bennük lakozó óvodást is szabadjára engedhetik.
Üsd! Vágd! Ejtsd pofára!

A vagyonnal aztán együtt jár a hírnév és a brutálisan nyomuló nők, akiket befűzhetnek és bolondíthatnak – és ez sem lendíti igazán előre a dolgokat. Igen, egy csomó b betűs szót hoznak magukkal. Úgyhogy – vessetek meg érte! – szeretem az alliterációkat.

Miközben a PR-részlegnek megvan az a gyönyörűséges kiváltsága, hogy elotlogathatja a kínosabb, botránygyanús tüzeket, még mielőtt a nyilvánosság előtt fellobbannának, én azt az alapvető munkát végzem nap mint nap, ami a csapatunk mindenkori jelenlétét biztosítja a közösségi médiában. Jóformán oda vagyok forrasztva a bandához, telefonnal a kezemben elérhetővé teszem a srácokat a rajongók számára, kivitelezem, nyilvánosság elé tárom a PR által jóváhagyott lelkesítő eseményeket és híreket – például információkban gazdag interjúkat, tréfákat, szelídebb ugratásokat, fotózási alkalmakat, GIF-eket, még az esetleges tolerálható mémeket is.

Szintén dokumentálok jótékonyági tevékenységeket is, melyek a leginkább alulreprezentált rajongóknak szólnak. Ez ugyan nem szerepel teljes mértékben a munkaköri leírásomban, de nagyon hiszek abban, hogy megszüntethetők azok a stigmák, amelyek a másoktól különböző egyének kiközösítését jelentik, úgyhogy beleástam magam ebbe a témába. Nem csupán azt szeretném, hogy a hokicsapatunk elérhetőbb legyen a rajongók számára, hanem azt is, hogy olyan csapat legyünk, akik egyben a társadalmi előrelépés felé is vezetik a rajongókat.

Ez nagyon édesen hangzik, ugye? De az az igazság, hogy a csapatban senki sem nevezne édesnek. Ami azt illeti, a reputációm pont az ellenkezője: Frankie, a Morcos. És bár ez a kellemetlen megítélés leginkább részigazságokon és renege-

teg félreértésen alapszik, én elfogadtam a gúnyneveimet, sőt élek vele. Végso soron ez mindenki életét csak megkönnyíti.

A munkámat szenvtelenül végzem. Nyers vagyok, és bármiről is legyen szó, csakis a feladatokra koncentrálok. Szeretem a rutinjaimat, a teendőkre összpontosítok, és az hét-szentség, hogy nem kerülök közel a játékosokhoz! Igen, többnyire jól elboldogulunk. De meg kell húzni a határokat, ha egyszer nőként érvényesülni szeretnék nagyjából két tucat tesztoszteron fűtötte férfi sportoló társaságában – akik tudják, hogy mindig mögöttük állok, de azt is, hogy Frankie egy viharfelhő, akihez ha túl közel kerülsz, beléd csap a mennykő.

És pont úgy, ahogy az esőfelhők és a napsugarak megosztoznak az égen, Ren és én jól tudunk együtt dolgozni. Valahányszor a PR-részlegnek isteni ötlete támad, és előállok egy közösségi médiás hazafutással – elnézést a sportágak kutyulásáért! –, Ren az én emberem.

Közös ötletelés az öltözőben, hogy pénzt gyűjtsünk városon belüli sportprogramokhoz? Ott van Ren az ő ezer megawattos mosolyával, és laza búbájjal elővezeti a témát. Fényképezkedés a helyi állatmenhely javára támogatás céljából? Ren nevet, miközben lüke kiscicák karmolásszák az izmos vállát, vagy kiskutyák vinnyognak a figyelméért könyörögve, és nyalogatják az állát, amikor azzal a széles, sugárzó mosolyával magához öleli őket.

Néha szinte gyomorforgató a helyzet. Még most is felkavarodik a gyomrom, ha eszembe jut, amikor Ren leült egy rákbeteg fiatal lány mellé. Olyan fehér lett, mint egy lepedő, mivel fél az injekciós tűktől, a létező legbénább vicceket tolt a lánynak, miközben vért adományozott, és ezalatt elkészülhetett a lány vérképe is. Így ketten együtt lehettek bátrak.

A végzetes női gyengeséget kell hibáztatni ezért.

Nem kéne panaszkodnom. Tényleg nem, mert ráadásul a fickó állandó gólszerző, egy mosolygó, száznyolcvannyolc centis boldog melák, aki sokkal könnyebbé teszi a munkámat, ami nélküle tényleg nehezebb lenne. De csak ennyi napfényt képes elviselni egy zsémbes különc, amilyen én vagyok. És Ren az évek alatt már többször feszegette a határait.

Az öltözőben vagyok, a telefonomat nézem, és épp egy seggfej alakot kezelek, aki a csapat Twitter-oldalán trollkodik, miközben átsasszézok a félpucér hokis pasik labirintusán. Már vagy ezerszer láttam őket, és nem is érdekelhetnének kevésbé...

– Auuu – mordulok fel, amikor az arcom beleütközik egy csupasz, kemény mellkasba.

– Bocsi, Frankie.

Két erős kéz ragadja meg a vállamat. Ki más, mint maga a boldog ember, Ren Bergman. Most kivételesen ing nélkül, ami különben soha nem fordul elő, mivel ő a legszemérmebb a bandából.

Elég magas vagyok, ami nagyjából egy szintbe helyezi a tekintetemet Ren kőből faragott mellizmaival. És a lapos, sötét mellbimbójával, ami összehúzódik, ahogy a levegő a nedves bőréhez ér. Próbálom elfordítani a tekintetemet, de a pillantásom önálló életre kel, és egyre lejjebb ereszkedik a hat... Nem, nyolc... Basszus, *hú de sok* kockás hasizmára.

Olyan hangosan nyelek, hogy gyakorlatilag visszhangzik a helyiségben.

– Ó... Okés. – *Nos, helló, rekedtes, szextől fütött eszkortlányhangocska.* Megköszörülöm a torkomat, és elszakítom a tekintetemet Ren testétől. – Semmi gond... Az én hibám

volt – mondomondom, ide-oda lóbálva előtte a telefonom. – Megérdelem, ha a Twitterbe temetkezve közlekedek.

Ren csak mosolyog, amitől a kedélyállapotom még mélyebbre szánkázik. Az a dopaminmennyiség, amit ennek a fickónak az agya naponta termel, valószínűleg egyezik az én teljes évi termelésemmel.

Ren megsimogatja a serkenő szakállát, aztán a tarkójára teszi a kezét, és vakargatja – az évek során megtanultam, hogy nála ez az idegesség jele. A bicepse kidagad, kerek vállla megnyúlik, és én próbálok nem megbámulni az erőteljes fizikumot, felsőtestének lenyűgöző V alakzatát, a bordáihoz tapadó izmokat és a hosszú derekát.

A látvány élvezete átmeneti rövidzárlathoz vezet, ami miatt kitörlődnek agyamból a gondolatok, és csak két szó marad: *Micsoda izmok!*

Bizonyára azért, mert miközben a csapat többi tagja lényegében nudista, Ren meccs után mindig eltűnik a zuhanyozóban, és legközelebb friss, ropogós ingben, egyenlőtönyben és nyakkendőben kerül elő. Még nem láttam Ren Bergmant ennyire csupasznak. Soha.

És ez most betalált.

– Nem öltöztél fel – tör ki belőlem.

Elvörösödik, és leengedi a kezét az oldalához.

– Ez igaz – mondja. Közelebb hajol, felvonja az egyik szemöldökét, és halkán megjegyzi, mint egy összeesküvő: – Ez itt az öltöző, tudod.

Ellenállok a heves késztetésnek, hogy megcsipkedjem a mellbimbóját.

– Ne bosszants engem, Bergman, még nem fejeztem be!

– Lépek egyet hátra, mert – *szenséges pokol!* – a pasinak jó szaga van. Friss szappan és meleg fűszerek vele együtt. Valami

ínycsiklandó módon férfias. – *Általában* ugyanis nem szoktál ilyen pucéran kóricálni itt.

Kris a meztelen seggével elsétál mellettünk, a törülközőjével játékosan Ren felé csap, és éles hangon visít. Egyik kezemmel a lökött fickó felé intek.

– Ez is csak engem igazol – mondom.

Ren még jobban elvörösödik, és félrenéz.

– Igazad van. *Általában* nem mászkálok így. Csak elfelejtettem valamit, amire szükségem van.

– Mit felejtettél el? Az öltönyöd ott hátul van.

Innen is látom a cuccát. A zuhanyozóhoz közel akasztotta fel. Okos ember. A párás levegő kisimítja a ráncokat.

Bakker, most meg már Ren párás zuhanyozásaira gondolok...

– Nos, hát, izé... – mondja. – Amit elfelejtettem, az az öltöny *alá* kell.

– Ó.

Az arcom felhevül. *Szentséges szüzanyám. Hát persze.* A fickó elfelejtette a bokszeralsóját.

Vagy tán másféle alsó? Most azonnal abba kell hagynom, hogy ilyenekre gondoljak. Mert éppen itt állok, és feltartom, mint a spanyol inkvizíció egy képviselője.

Mintha csak olvasna a mocskos gondolataimban, Ren szinte átszúr azzal a természetellenesen szuggesztív tekintetével – olyan, mint egy nagymacskáé, és világos, mint a jég, amelyen korcsolyázik.

– Akkor talán magamhoz venném... – mondja.

– Remek ötlet. – Oldalra lépek, Ren ugyanarra mozdul, és mindketten feszélyezetten kacarászunk. Aztán Ren a másik oldalra mozdul, ahogy én is. – Jézusom – motyogok. Milyen megalázó. Ha a föld most megnyílna, és egészen lenyelne, akkor ez a pillanat jelentősen jobb irányba haladna.

– Tessék. – Ren meleg keze megint a vállamon landol, az érintése gyengéd, ellentétben a csapat tagjainak többségével, akik mintha képtelenek lennének nem állandóan belém ütközni, mint megannyi Hulk. Mindig összerándulok, mielőtt összeütközöm velük, de Renben van valami kecses és kontrollált. – Én erre megyek – mondja, és odébb igazít. – Te meg arra.

Mint valami forgóajtóban, végre ki tudjuk kerülni egymást. Amikor Ren elsétál, jó lenne, ha azt mondhatnám, hogy nem nézek hátra a vállam felett, hogy szemrevételezzem a fickó hátsó nézetét a törülköző árulkodó leple alatt, de nem szokásom a hazudozás.

– Frankiiiiie! – Egy kellemetlen hang ordítja a nevemet.

Ez Matt Maddox. Az ördögi *jin* elem Ren tiszta jószág *jang* karakterével szemben.

– Jézusom, adj erőt – mormolom magamban.

A mi kis természeti metaforánkban, amelyben én vagyok a viharfelhő és Ren a napsugár, Matt az a gőzölgő kénes gejzír, akitől mindenki messzire rohan. Míg Ren szívélyes és mindig úriember, Matt, tömören szólva, maga az A fokozatú természeti katasztrófa.

Matt átjön az öltözőn, és felém közeledik, már nem az első alkalommal. Az istennek se tágít.

Megerősítem magamat az ütközéshez, zsebre vágom a telefonomat, és felkészülök a szájon át lélegzésre. Már hozzászoktam az öltözőnk bűzéhez, de mérkőzések után a srácok különösen erősen szaglanak, és nekem érzékeny az orrom. Gyakran szoktam itt öklendezni.

Matt körém csúsztatja a bűzlő karját, így foglyul ejti az egész testemet. Összeszorítom az állkapcsomat, és próbálok nem összerándulni.

– Hol a telód? – kérdezi Matt. – Azt hiszem, csinálhatnánk egy szelfit, Frank.

Lebukok és hátralépek, ki az érintéséből.

– *Én* meg azt hiszem, le kéne zuhanyoznod. Tedd a dolgod, Maddox, és én is teszem a magamét.

Matt hátrasímítja verejték áztatta, sötét haját az arcából, és felsóhajt.

– Egy napon megtöröm az ellenállásod – mondja.

– Kemény dió vagyok én, bajnok! – felelem, és elfordulok. Előkotrom a telefonomat, kinyitom a kameránál, és a fejem fölé tartom úgy, hogy kizárja Mattet, de benne van a többi srác a hátam mögött. Már egyikük sem igazán pucér, mindössze pár csupasz mellkas látható, majdnem mindenki az egyenöltönyét húzza magára.

A rajongók megkapják reggelire ezt a fotót.

– Mosolyogni, srácok! – Mind felém fordulnak, és kötelességtudóan vigyorogva mondják: csíííz! Igazán jól megneveltem őket. – Köszönöm! – Megint zsebre vágom a telefonomat, és a kijárat felé indulok. – Ne feledjétek, piálás mértékkel, burgerezés a Louie'snál. Ha azt tervezitek, hogy szarrá isszátok magatokat, akkor hívjatok taxit.

Miközben az egységes „igenis, Frankie” visszhangzik mögöttem, kilököm az ajtót, annak az elégedett nőnek a rutinos mozdulatával, akinek rendezett és előre kiszámítható az élete. Amilyenek én szeretem.

A Louie's bárban ledobom a blézeremet, és felhajtom az ingujjamat, előkészületképpen az ételhez, amit rendeltem. A nadrágkosztüm és a zsíros kocsmai kaja nem a legjobb kombináció, de soha nincs elég időm átöltözni a meccsek

után, úgyhogy rendszerint a szokásos munkahelyi öltözéke-
met viselem.

Ahogy a csapat és a játékosok is, a mérkőzéses napokon egyennadrágkosztűmöt viselek. Minden alkalommal ugyan-
azt. Fekete, peplum szabású blézer, hozzáillő, bokáig érő, laza
nadrág, és keményített fehér blúz, fekete gombokkal. A nad-
rág látni engedi Nike Cortez edzőcipőmet a mi ezüst- és fekete
színeinkben, és természetesen a körmömet is fényes feketé-
re lakkozom, a középső ujjamon ezüstös csillámokkal, mert
ettől különösen ünnepélyes lesz, amikor lepattintom a kel-
lemetlen embereket. Az egész kinézetem meglehetősen
Wednesday Addamsre emlékeztet, hasonlóan elriasztó – és
szándékosan ilyen – hatással. A népek így békén hagynak.
És én ezt így szeretem.

– Dupla sajtburger – jelenti Joe, a csaposunk.

– Kösz! – Biccentek, és magam elé húzom a tányért.

Szép gesztus a Louie'stól, hogy a mi rendeléseink elsőb-
séget élveznek – az éhes banda azonnal zabálni akar egy-egy
meccs után –, úgyhogy alig tíz perccel azután, hogy befutot-
tunk, máris zsír csurog a csuklómra, amint beleharapok
a burgerembe. A tányérom fölé tartom, és előrehajolok,
hogy bekapjam az italomban lévő szívószálat, aztán egy jó
nagyot kortyolok a gyömbérsörömből.

A Louie's egyike azoknak a „lyuk a falban” burgerező
gyöngyszemeknek Los Angelesben, melyekből mintha min-
den egyes müzliszelet-rágcsáló évben egyre kevesebb lenne,
és egyre messzebb kellene menni értük. Esküdni mernék,
hogy alig négy évvel ezelőtt, amikor ideköltöztem, L. A. még
mindig a zsíros burgerek és a világ legjobb utcai kajáinak
a hazája volt. Most meg már mindenütt gyümölcslével és

hasonló szarságokkal teli bárok vannak, amikről a Goop* azt állítja, hogy lapos lesz tőle a hasad.

Amint a sör boldogan bugyborékol a gyomromban, kiszedek egy kis uborkát a szendvicsemből, és rágcsálom.

– Az élet túl rövid ahhoz, hogy lemondjunk a burgerekről – fűzöm hozzá.

Willa egyetértően hümmög a mellettem lévő széken. Ren fivérével, Ryderrel jár, és minden szezonban megpróbálnak eljönni jó néhány meccsre, úgyhogy nem ez az első alkalom, amikor Willa és én szót váltunk, de az első, amikor együtt kesergünk azon, hogy a dél-kaliforniai étkezés egészségesebbre váltott. Azaz, pontosabban, én vagyok az, aki öt perce monologizál ezen, miközben ő mormogva eszik, és úgy fest, mint aki egyetért velem. Hajlamos vagyok időnként ráfixálódni valamire, aztán többet dumálni róla, mint ahogy a legtöbb ember teszi, és tudom, hogy sokakat ez bosszant, másokat meg untat, de néha akad olyan is, aki hasonlóan vélekedik.

Sajnálatos módon mindig csak utólag veszem észre, hogy ezek közül melyik történt éppen. Esküszöm, nem csak kitálalom ezt. Menet közben sajnos nem tudom megállapítani. Mindenki ismeri a szólást: „ha jól szórakozol, repül az idő”, és őszintén, csakis ezzel tudom magyarázni, mi történik az éberségemmel, amikor éppen rögeszmésen értekezek valamiről, amit szeretek – nem érzékelem, mióta dumálok.

De mivel nem ez az első eset, amikor Willa társaságában vagyok, már tudom, hogy elég jól kijövünk egymással ahhoz,

---

* A Goop egy wellness- és életmódmárka, egyben cég, amelyet Gwyneth Paltrow amerikai színésznő alapított. 2008 szeptemberében indult heti e-mail-hírlevélként, amely az új korszakra vonatkozó tanácsokat ad. (A szerk.)

hogy ne szakítson félbe, vagy váltson témát, amikor kedve tartja, mert megunt. Csak néhány alkalommal voltunk így együtt, mert Willa kiváló futballista, és igen elfoglalt, de jól elvontunk az olyan mérkőzések után, amire ő meg Ryder el tudtak jönni.

– Isteni burgerek – mondja teli szájjal két harapás között.
– Soha nem mondanék le róluk. Úgy értem, az Edző megölné, ha tudná, hogy ilyet eszek, de basszus, semmi sem jobb egy dupla sajtburgernél egy hosszú nap után. Nem érdekel a karbonlábnymom. Vágják le azt a marhát, és kerüljön bele a gyomromba!

Ryder felénk hajol, el a szomszédjától, akivel épp beszélget.

– Elnézem most neked ezt a környezetet iránt érzéketlen megjegyzést, mert olyan jól csókolsz, Napsugár, és én amúgy is zöldségalapú ételeket főzök az esetek nyolcvan százalékában.

Willa bátortalanul rámosolyog.

– Néha azt kívánom, bárcsak azok a cuccok a füledben kicsit *kevésbé* működnének jól, Ry.

Ryder hallókészüléket visel, ami alig látható a sűrű, bozontos, szőke haja alatt. Mint Ren, Ryder is csinos fickó, rövid szakálla és élénkzöld szeme van, meg olyan pofacsontja, mint Rennek.

Willa és Ryder Washington államban élnek, ahol Willa a Reign FC játékosa, a lakhelyük pedig az erdő közepén van. Ha az ember rájuk néz, teljes egészében el tudja képzelni. Ryder határozottan természeti erőket sugároz az elmaradhatatlan kockás flanelingével, fakó farmerjaival és túrabakancsaival. Willa öltözéke illik hozzá, meleg, kényelmes cuccokat visel, UCLA kapucnis felsőt és szakadt farmert, nem sminkeli magát, amivel kiemelhetné nagy, mogyoróbarna szemét és duzzadt ajkát. A fején hihetetlen hajtömeg tenyé-

szik, rakoncátlan hullámokban és csigákban, mindennemű fodrászati beavatkozás nélkül. Maga a nyers szépség.

Willa ugyanolyan természetes lény belül, amilyen kívül, és pontosan ezért az én emberem. Azokra, akikkel jól kijövök, az „azt kapod, amit látsz” a jellemző, és mint ilyen, Willa nagyon hasonló két Los Angeles-i barátnőmhöz, Annie-hez és Lorenához. Számomra nem olyan egyszerű barátságokat kötni, de úgy érzem, a két lábbal a földön álló, sajtburgerimádó Willával jóbarátok leszünk.

Ryder rávigyorog, és Willa mosolya még szélesebb lesz. Ledobom a burgeremet a tányéromra egy cuppanó hang kíséretében, és belemártok egy sült krumplit a ketchupba.

– Atyavilág. Máris csók.

Ryder nevet. Az ajkát lágyan Willa halántékára nyomja, aztán visszatér a beszélgetőpartnereihez, a félkört alkotó srácokhoz: ott van Ren, aztán Rob, a kapitányunk, François, a kapusunk. Ezenkívül Lin, egy ígéretes újonc védő csatlakozott hozzájuk.

– Bocsi ezért – mondja Willa, és beleiszik a limonádéjába, miközben az arca rózsaszínre pirul. – Még mindig abban a bizonyos „imádlak, és azonnal rád vetném magam” fázisban vagyunk.

Legyintek, kezemben a sült krumplival.

– Nekem kellene elnézést kérnem. Az én agyamban nincsen szűrő. Ami felötlik benne, az ki is akar ömleni a számon. Nem akartam bunkó lenni. Szerelmesek vagytok, és boldogok. Ezért nem kell bocsánatot kérni.

Willa mosolyog, és megint a szájához emeli a burgerét.

– Köszí. Úgy értem, én azelőtt mindig undorítónak találtam, ha mások a nyilvánosság előtt annyira kimutatták a szerelmüket. Mindig azt gondoltam: „Tényleg olyan nehéz négy fal között tartani ezt a nyalás-falást?” – Jó nagyot harap

a burgerbe, és teli szájjal folytatja. – Aztán találkoztam Ryderrel, és rájöttem, hogy a megfelelő emberrel tényleg olyan nehéz.

A burger megakad a torkomban. Micsoda borzalmas eshetőség, hirtelen azon kapni magadat, hogy annyira szeretsz valakit, hogy *nem tudsz* uralkodni magadon. Próbálok mosolyogni, ezzel jelezve, hogy minden okés, de képtelen vagyok egy őszinte mosolyra. Ahányszor megpróbálok, mindig úgy nézek ki, mint aki hányni készül.

– Pont úgy festesz – mondja Willa nevetve –, mintha azt mondtam volna, hogy kutyaszar van a hamburgeredben.

Bingó.

Megköszörülöm a torkomat, és lenézek a burgerre.

– Én, nos...

Az álláspontomat a kapcsolatok terén nehéz lenne elmagyarázni, és bár kedvelem Willát, ez nem olyasmi, amit most kész lennék kitérgetni vele.

– Hé, csak viccelek – mondja Willa, és oldalba bök. Félrehajtja a fejét, és hosszabban tanulmányoz. – Te nem olyan csajszi vagy, aki él-hal a kapcsolatokért?

Megrázom a fejemet, beleharapok a kajába, és lenyelem.

– Nem, nem igazán. Nem mintha kifogásom lenne a kapcsolatokkal szemben, csak... nem nekem találták ki magát a műfajt.

– Na, ja. Én is így voltam ezzel, amíg nem találkoztam a fanyűvővel – magyarázza Willa, és a hüvelykujjával arrafelé mutat a válla felett, ahol Ryder áll a srácokkal. Ren éppen nevet valamin, amit mondott, és ettől Ryder is nevetni kezd.

Profilból szinte olyanok, mintha ikrek lennének, kivéve, hogy Rennek minden porcikája szinte üvöltve követeli, hogy nézzek rá. A kócos rozsdaszín fürtök, a hosszú orr, a kiugró pofacsont. A serkenő szakáll, amit valahogy mindig ugyan-

olyan ápoltan hord, és ezért látni lehet telt ajkának körvonalait, amely fanyar mosolyra húzódik. Amikor nevet, a szeme hunyorog, és az a szokása, hogy megragadja a mellkasát, és kissé előrehajlik, mintha egyenesen a szívébe hatolna, ha valaki szórakoztatni szeretné.

Olyan boldog. Olyan gondtalan. Milyen lehet így élni? Ennyire szabadon, terhek és korlátok nélkül?

Fogalmam sincs. Az eddigi kapcsolataimban *én magam* voltam a teher. Egy csomó kikerülhetetlen tényező meg komplikáció, ami külön bánásmódot igényel. Odahaza úgy kezeltek engem, mint egy problémát, nem úgy, mint egy személyt. Úgyhogy két következtetésre jutottam. Először is arra, hogy el kell jönnöm onnan, másodszor, hogy ha meg akarom kímélni magam a hasonló megaláztatásoktól, akkor a legjobb, ha a szívem magányos marad, kulcsra zárva, biztonságban.

Tehát fekete ruhát hordok. Nem mosolygok. A sötét hajam nehéz függönye és a teendőim mérföldhosszú listája mögé rejtőzöm. Szívesen veszem a boszorkahasonlatokat, morcos fejjel járok-kelek, és ha csak mód van rá, mogorván válaszolok. Nem haverkodom a szomszédokkal, és nem járok a csapattal piknikezni. Megőrzöm a magam biztonságát a magányomban, hidegen és érinthetetlenül.

Átkozottul jó okom van erre. Nem fordulhat elő, hogy emberek úgy bánjanak velem, ahogy régen.

Willa gyengéden megveregeti a kezemet, és bekap egy krumplit.

– Akarod tudni, mitől változott meg a gondolkodásom?
Rápillantok.

– Nem.

Ettől Willa megint elneveti magát.

– Ó, Frankie. Te aztán makacs egy csaj vagy. Rooney igazán bírni fog.

– Rooney?

– A legjobb barátom a fősuliról. Most a Stanfordinra jár. Orvosbiológiai jogásznak készül.

Ritka dolog tőlem, de ezúttal képes vagyok a nyelvembe harapni, és nem árulni el saját terveimet a jogi tanulmányokat illetően. Igen, hónapokkal ezelőtt elküldtem a jelentkezésemet a Kaliforniai Egyetem jogi karára. Igen, megszállottan és rabszolgaként dolgoztam a jelentkezésem anyagán, és gyakorlatilag meg vagyok győződve róla, hogy tökéletes lett. De még nem kaptam visszaigazoló levelet.

Csukva tartom a számat, csak egy kis sört hörpintek be rajta.

– Az egyik Bergman gyerekek nemsokára születésnapja lesz – folytatja Willa. Abból, amit a családjáról említett eddig, úgy tűnik, Rennek egy csomó testvére van, és a többségük a közelben lakik. Ren maga egyike a kevés sportolónak, aki elkötelezett a szülővárosa felé, és sosem akar elmenni innen. Ami nekem mint New York szülöttének, aki szándékosan költözött ide az ország másik felébe, egészen elképesztő. – Talán Ziggy? – töpreng Willa, és a plafont nézi, fejben lapozgatja a naptárát. – Igen, azt hiszem, Ziggy a következő. Amikor Ry és én összejöttünk, pláne amikor Tacomába költöztünk, Rooney elkezdett hazajárni a Bergman család partijaira, hogy minél többször találkozzunk, és naprakész lehessen. Ő maga extrovertált egyetlen gyerek, úgyhogy beleszeretett a népes családba, és most már tiszteletbeli Bergmannak számít. Gyere el Ziggy bulijára, és akkor találkozhatasz Rooney-val.

Beleköhögök a szódámba.

– Nem igazán tudom, miért mennék én oda.

Willa gyengéden megveregeti a hátamat.

– Mert éppen most hívtalak meg. Némi szolidaritásra lenne szükségem, Frankie. Ez a nagy csapat Bergman, meg Rooney, egyikük sem elég antiszoc vagy magának való, mint te meg én.

– Öööö... Köszí?

– Kellene nekem oda egy harapósabb valaki. Komolyan, gyere el a partira. Te meg Ren haverok vagytok. Az anyja állandóan nyaggatja, hogy hozzon már el egy lányt. Fogadni mernék, hogy ő is örülne, ha eljönnél.

Annyi megdöbbentő részlet volt abban, amiket mondott, hogy megnémultam tőle. Csak pislogok, és a krumplikkal maszatomok a tányéromon.

Willa ismét kézbe veszi a burgerét, de még vár egy kicsit, mielőtt beleharap, aztán folytatja:

– Azonkívül, mint egyik különc lélek a másiknak, ha né tán egyszer találsz egy olyan srácot, aki miatt kedved támad megváltoztatni a kapcsolatokról alkotott véleményedet, én itt vagyok neked, oké? Csak szólnod kell.